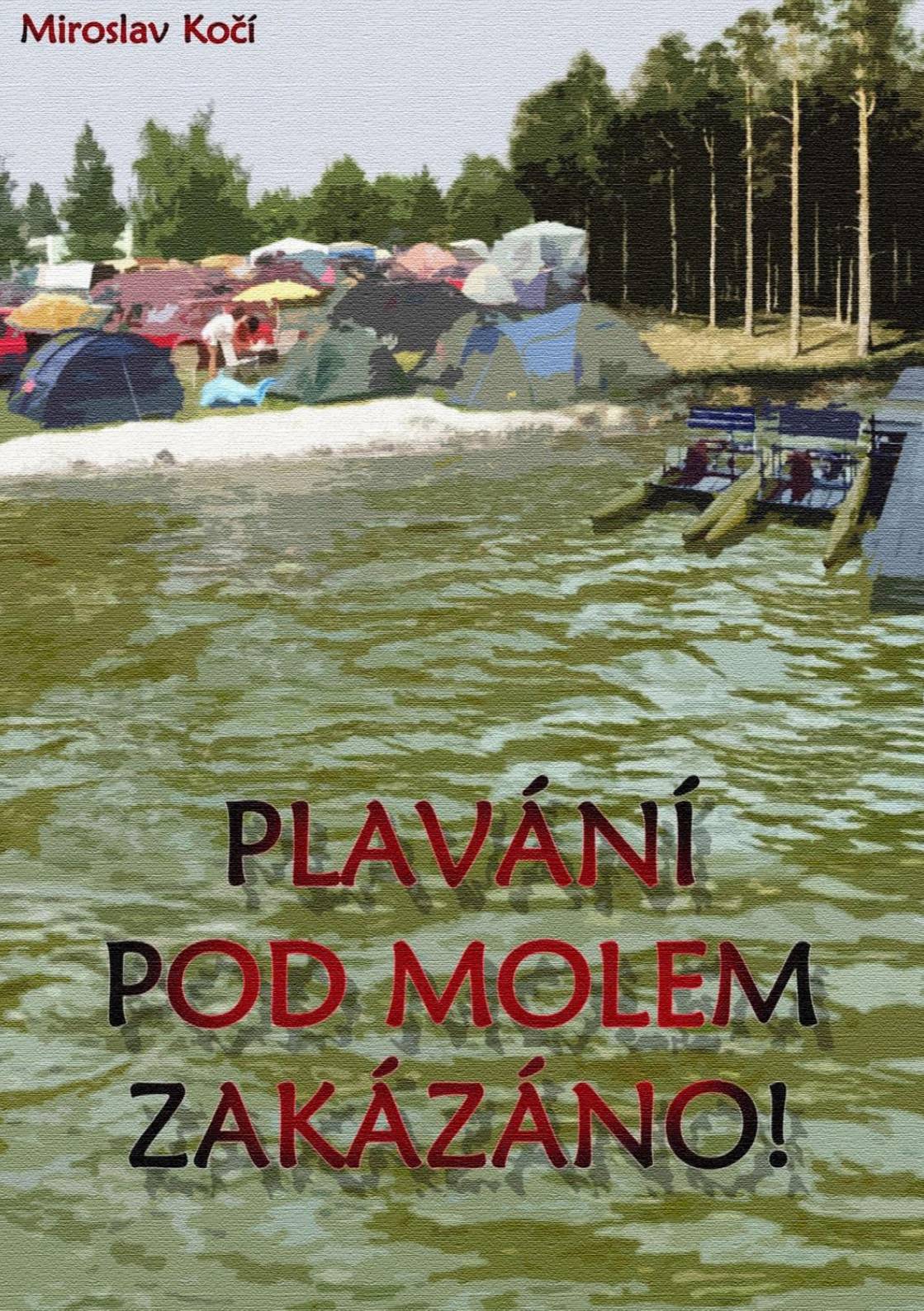

Miroslav Kočí

**PLAVÁNÍ
POD MOLEM
ZAKÁZÁNO!**

Miroslav Kočí

**PLAVÁNÍ POD MOLEM
ZAKÁZÁNO!**

Obsah

I.....	4
II.....	14
III.....	25
IV.....	39
V.....	50
VI.....	62
VII.....	73
VIII.....	87
IX.....	101
X.....	117
XI.....	131
XII.....	145
XIII.....	158
XIV.....	173
COPYRIGHT	190

I.

Bezdomovec zklamaně bouchnul víkem prázdné popelnice, hejno poplašených holubů se vneslo do výšin a sídlištěm se rozezněl nadšený jekot dětí opouštějících školu s vysvědčením v ruce. Teplý slunečný den skýtal různé efekty vážící se k tomuto období. Směs hudebních žánrů z audio zařízení na balkónech, typické aroma linoucí se od popelnicových stanovišť, trávničky více hnědé než zelené, na něž se odváží vstoupit jen psi a malé děti, předzahrádky výčepů, kde nelze urvat volné místo, výživný odér v MHD, či maminky na mateřské bojující na dětském hřišti s rozjívenými školáky o volná místa na houpačkách, aby ukonejšily své plačící ratolesti. Městské dusno kulminovalo před tím, než se naplno rozjede letní sezóna a panelákový papiňák uvolní svůj přetlak. Ten doléhal i na rodinu Mrázkových, krčící se v malém bytě o třech místnostech s příslušenstvím, dvěma dětmi a psem.

Otec Václav Mrázek, chlápek menší postavy s hnědými prořídlymi vlasy, jemuž nikdo v okolí neřekl jinak než malej Venca, se ve svých jedenačtyřiceti letech dopracoval k pozici skladníka potravin, na níž před dvaceti lety začínal. Jeho profesní ambice se rovnaly nule, neboť jediný pracovní den, který uznával, byl den výplatní. Zbytek považoval za ztrátu času. Venca byl domácí kutil a „dílnu“ měl roztahanou snad po celém bytě, nejvíc v kuchyni. Jediný prostor, který z bezpečnostních důvodů nechával volný, byl přístup ke skříni s elektro jističi a k lednici. K jeho největším kutilským počínům patřil přenosný chladič piva bez potřeby pevného

elektrického připojení, víceúčelové křeslo nabízející šestadvacet různých poloh, dveře od špazu otevírající se automaticky na heslo „hlad“ a dvě zrzavé děti – jedenáctiletý Ládík a pětiletá Ivanka.

Matka Božena Mrázková byla poslušná manželka, ctící svého o dva roky staršího muže tak přiměřeně, jak se sluší na ženu s o něco málo nižším příjmem, než má její choť. Byla o trochu menší než on a o trochu korpulentnější. Měla zrzavé vlasy a hnědé oči, a i když chodila nalíčená a upravená, Mrázek nemusel mít strach, že by ho mohla ohrozit nějaká mužská konkurence. Zaměstnána byla jako ficka v závodní kuchyni, a pokud se vzhledem k této pozici dá hovořit o dosažených cílech, pak posun od mytí nádobí ke krájení masa a zeleniny zaváněl lehkým kariérismem.

„Jaký bylo vysvědčení, Ládínku?“ otázala se příchozího synátora, přestože o sestavě známek na této školní listině věděla už tak nějak dopředu. Po celodenní přípravě na dovolenou pod stanem to bylo alespoň nějaké vytržení z dlouhotrvajícího ticha.

„Říkám ti už asi po tisíci, abys mi neříkala Ládínku, že to nesnáším. Nejsem Smolík,“ čertil se synek, na svůj věk lehce nadprůměrně inteligentní. Lásku i peníze rodičů uměl patřičně využívat k vlastnímu prospěchu. Při životní úrovni rodiny více tu lásku. Z domu se téměř nehnul bez tabletu a herních aplikací, které však zaměstnávaly spíše hlavu, než prsty aktivující spoušť kulometu k bezuzdnému vybíjení virtuálních protivníků.

Hlava rodiny se cestou z práce zastavila ve školce pro dcerku, poslední z dětí čekajících na vyzvednutí. Ivančina školka, jako většina ostatních, končila dříve než zaměstnání běžného člověka a Mrázkovi nešlo nikdy do hlavy, jak to ti ostatní rodiče dělají, že Ivanka ve školce vždycky zbyde bezkonkurenčně poslední. Učitelky pak na něj koukají jako na krkavčího otce, co jim úmyslně nechává svoje dítě na krku co nejdéle a krátí jim tak jejich volné odpoledne.

„Tati, ten zub už se mi kejve dost,“ postěžovala si Ivanka a jazykem si několikrát přejela po uvolněné dolní jedničce.

„Neboj, doma ho vytrhneme. Mám na to jeden dobrej fígl,“ prsil se otec.

Za normálních okolností by se dcera rozbřečela, ale tak moc se těšila na čtrnáctidenní stanování v kempu, že to v ní přebilo strach z bolesti.

„Tak jaký byly známky, synu?“ zjišťoval otec už ve dveřích.

„Dyť to víte, ne?“ zabrblal ten znuděně a zdvihl své hnědé oči ke stropu.

„Ptám se, jaký byly známky, a chci jasnou a zřetelnou odpověď,“ stál si na svém otec.

„No tři dvojky, ne přece,“ řekl bez zájmu Ladislav.

„Není to špatný, ale s těma dvojkama budeš muset příští rok něco udělat,“ zvedl důležitě obočí Mrázek, přestože sám ve škole proplouval, jak se dalo a bylo mu úplně jedno, jestli v českých zemích vládli Přemyslovci, nebo obratlovci.

Svoji ženu nechal v klidu dál prát, žehlit a balit a šel hledat nafukovací člun. Sice tvrdil, že pro děti, ale lpěl na něm víc než ony. Po jeho nalezení a zkušebním nafouknutí zjistil, že člun poněkud uchází.

„Synu, dcero, člun uchází! Budeme si muset půjčit jiný,“ vyrušil Mrázek syna od tabletu a dcerku od převlékání barbíny.

„Tak ho slep, ne?“ prohodil syn.

„Lepení nemám a teď ho nikde shánět nebudu. Skoč nahoru k Tupým, jestli by nám nepůjčili svůj. Nedávno jsem viděl jejich děti, že si podobnej nesly,“ přikázal otec.

„Ježšíš, proč musím jít zrovna já a zrovna k takovejmu blbcům, co už nás asi desetkrát vytopili?“ bránil se Ladislav.

„Protože dovolená bez člunu by byla poloviční. Jen běž a neodmlouvej. Já vim, že jsou to pitomci, ale ty už si ňák poradíš,“ nehodlal diskutovat Mrázek.

Syn neochotně vystoupal o patro výš a zazvonil. Otevřela mu paní Tupá se salátovými okurkami přilepenými na jogurtovém obličejí.

„Co chceš?“ pozdravila ho způsobem sobě vlastním.

„Dobrý den, táta se ptá, jestli byste nám nepůjčili nafukovací člun.“

„A na co?“ pokračovala v podobném duchu.

„No, až u nás zase uděláte potopu, tak chceme bejt připravený.“

Paní Tupá nejenže sousedovi nic nepůjčila, ale ještě ho vyprovodila s takovou, jako by Mrázkovi neustále vytápěli je. Otcí tedy nezbyvalo nic jiného, než píchlý člun podomácku slepit dostupnými prostředky.

Odpoledne bylo stále ve znamení balení a příprav na ranní odjezd do autocampingu, tak se Mrázek snažil uniknout ze zorného pole manželky, aby ho náhodou do této nezáživné činnosti nezapojila. Pod záminkou venčení psa se vytratil z bytu do betonového lůna sídliště. Pes byl pochopitelně pro a radostně značkoval kola zaparkovaných aut. Byl to takový dlouhosrstý voříšek, pravděpodobně následek nějakého psího mejdanu, prostě pouliční směs. Mrázek s ním neomylně zamířil k první nálevně, která měla venku stolky se slunečníky bohužel tak obsypané, že mu nezbylo, než dát pivo na stojáka. Na horkém slunci byl tak zahleděn do zrzka ve skleněném púllitru, že na chvíli zapomněl hlídat psa.

„Čendo, fuj je to!“ zařval na něj, když mu sklenice s mokem přestala bránit ve výhledu. Pes byl ohnutý do nízkého plechového kbelíku a páníčkův křik nebral moc vážně.

„No tak, Čendo, co jsem řek?!“ pokračoval Mrázek, chytil psa za obojek a trhnutím ho od kbelíku se zbytkem nevábně vonící tekutiny odstavil.

„Nevíte někdo, co v tom bylo?“ obrátil se na přítomné štamgasty.

„Vim,“ zachraptěl obtloustlý upocení šedesátník, co vypadal, že je ke své židli přirostlý a tvoří nedílnou součást venkovního vybavení výčepu. „Do toho kýblu Mařenka vylejvá ty nedopitý větráky, co posbírání ze stolů.“

Mrázek protáhl obličej: „A proč, proboha? Proč to nevyleje do odpadu?“

„Vona s tím zalejvá záhonky. Že prej ideální výživa. Ta bude mít radost, že jí to ten tvuj vořech vychlemtal.“

Mrázek vyžilé výčepní Mařence zaplatil pivo, tedy pouze to svoje, a zamířil s Čendou k domovu. Slunce udělalo svojí práci spolehlivě, takže Čenda parádně šněroval cestu k domovu a při očůrávání sloupů pouličních lamp se ani neobtěžoval zvedat nohu.

„Pod stan nejedu bez rádia! Musím se na něj mrknout. Nák blbne. Asi nákej blbej kontakt,“ prohlásil významně Mrázek hned po příchodu domů, vzal tranzistorový přijímač, páječku a zavřel se se psem do ložnice. Mrázková mezitím doprala, prádlo pověsila a dobalovala poslední věci.

„Táto, neviděl jsi někde tea tree oil?! Víím, že jsme ho měli, ale nemůžu ho najít! Chci ho vzít s sebou, je dobrej na všechno možný!“ volala na svého, v den příprav na dovolenou vždy nepoužitelného, muže.

„Jo!“ vytrhnul se Mrázek z pájení a nechápavě zakroutil hlavou. Vitriol mám, ale na co může bejt pod stanem dobrej, to teda nevim. No ale vezmu ho holt s sebou, Božka už zřejmě bude vědět co s ním.

„Tati, slíbil jsi mi, že něco uděláme s tím mým kejvacím zoubkem,“ otevřela dveře ložnice Ivanka.

„To víš, že uděláme, neboj. Jdi si zatím hrát, já přijdu,“ uklidnil jí otec a pokračoval v opravě rádia, aby si ho pak stejně s sebou pod stan zapomněl vzít.

„Táto, máš zkontrolovaný auto!?“ nedala mu pokoj manželka. „Máš natankováno, dofouklý kola, zkontrolovaný světla a tak dále!?“

„Nemám, to stačí až ráno, ne!?“ volal z ložnice unaveně Mrázek.

„Udělej to hned, prosím tě,“ opáčila neoblomně Mrázková, „ať nemusíme nějaký zmatky řešit těsně před odjezdem! Na všechno abych myslela já!“

„Já ale nemůžu, já jsem požil!“ vzpomněl si Mrázek.

„Fajn, tak mi sundáš prádlo, co už stačilo uschnout, abych ho mohla začít žehlit!“

„Jedno pivo nenadejchám! Máš pravdu, lepší bude auto připravit už dneska!“ souhlasil a po zprovoznění tranzistoráku se odebral v tílku, teplácích a pantoflích na malé parkoviště před domem ke svému značně ojetému vozu Škoda Octavia.

„Jak mám asi sám zkontrolovat, jestli mi svítí všechny světla?“ ptal se sám sebe. „No ale než bych hodinu přemlouval kluka, to tu radši někoho odchytnu.“

Měl štěstí, neboť po chvíli šel okolo soused, co také venčil, ale na rozdíl od něj pouze sám sebe. Byl už v důchodu a pravidelné vycházky mu doporučil lékař.

„Zdravíčko, pane Kořínek, nemrknul byste se mi na světla, jestli jdou?“ odchytl ho Mrázek. „Já vám budu hlásit, co rozsvěcuju.“

„Jo, jo, kouknu se,“ kývl hlavou soused a postavil se za auto.

„Tak koncový!“ zahlásil Mrázek.

„Jo, dobrý!“ potvrdil soused.

„Blinkry!“

„Co?!“

„Blinkry!!“

„Dobrý!“

„Brzdový!“

„Cože?“

„Brzdový!!! Kurva, hluchoune.“

„Jo!“

„Mlhovka!“

„Špatný, nějak to přestalo svítit!“

„Jak přestalo?!“

„No, nějak to už nesvítí!“

Mrázek vylezl z vozu k sousedovi.

„Vždyť to svítí normálně.“

„Ale tady vpravo to najednou zhaslo.“

„Jak vpravo? Mlhovka je jenom jedna tady vlevo.“

„Jo, to už nejsou brzdovky?“

„A kdo by asi šlapal na brzdu, když oba stojíme za autem?“ podíval se útrpně na souseda Mrázek. „Zvládnete se kouknout ještě vepředu, nebo si mám zajet někam k zrcadlu?“

Po úspěšné kontrole předních světel se Mrázek vydal k nejbližšímu čerpadlu pohonných hmot. Při vyjíždění ze sídliště na hlavní průtah mu uniformovaný policista v reflexní vestě vztyčenou červenou plácačkou a pohybem levé ruky dal jasně najevo, aby zastavil u krajnice.

„Kurva, kurva, kurva, to ne... to ne, tohle...“ úpěl v autě Mrázek a nejistě stáhl okénko.

„Dobrý den, pane řidiči, vypněte motor, předložte řidičský průkaz, doklady od vozidla a vystupte si z vozu,“ vyzval ho orgán.

Mrázek měl všechny doklady naštěstí ležet vedle na sedadle spolujezdce, protože v zadní kapse tepláků by si je rozsedl. Posbíral je a vystoupil ven, připravený zatloukat a svádět případná promile na ústní vodu a peprmintovou žvýkačku.

„Jestlipak víte, pane řidiči, že vám nesvítí levé přední potkávací světlo?“ tázal se důležitě policista středního věku.

„Vážně? Naposledy, co jsem se díval, tak obě svítily,“ byl přesvědčený Mrázek.

„Otočte klíčkem a podívejte se,“ vyzval ho znovu dopravák.

Mrázek nechápal, proč měl před chvílí motor vypínat a vylézat z vozu, když se tam musí zase hned vracet. Pootočil tedy klíčkem doprava a po návratu před vůz bohužel zjistil, že je to pravda.

„No, podle vašeho ustrojení a té k řízení naprosto nevhodné obuvi soudím, že bydlíte nedaleko, tak na tu obrysovku jen dojeďte a co nejdřív si to dejte do pořádku. Tohle byste měl kontrolovat před každou jízdou, pane řidiči,“ poučil ho policista, vrátil mu doklady a zasalutoval.

„Spolehněte se, udělám to hned, jak zaparkuju,“ slíbil Mrázek a zapadl rychle do vozu, ochoten slíbit, že si vymění třeba všechny tlumiče a ještě auto kompletně přestříká, jen aby už po něm ten policajt nic nechtěl.

„Fuj, ty vole!“ oddechl si nahlas, když už byl vůz zase v pohybu. „Já toho Kořínka zabiju! Hlučej a ještě slepej!“

Doma se policejní historkou ani nepochlubil a svá případná promile v krvi šel přiživit lahvovým pivem z lednice.

„Hlad!“ pronesl hlasitě směrem ke špajzu a dveře se automaticky otevřely. Chvíli se přehraboval ve zbytcích trvanlivých potravin, načež vytáhl konzervu s lančmítem.

„Tady je to jak u snědenýho krámu,“ postěžoval si a dal si pozor na to, aby to jeho manželka dobře slyšela.

„Odjíždíme na čtrnáct dní pryč, tak už jsem nenakupovala,“ přerušila žehlení Mrázková. „Jestli máš hlad, počkej si, až dožehlím, pak budu dělat večeři. Nebo jestli mi chceš pomoci, tak jí můžeš udělat ty.“

„Nemám tak velkej hlad a na večeři od tebe už se těším. Nikdo nemá doma tak báječnou kuchařku jako já,“ pochválil ji výmluvně choť a v ložnici dychtivě vyprázdnil tu konzervu.

Když se před čtrnácti lety Mrázek se svojí budoucí ženou seznámil, imponoval jí svojí až roztomilou pozorností a neutuchající ochotou pro ni udělat cokoli. Byl to jeden z důvodů, pro který se rozhodla s ním mít dítě a zůstat, dokud je smrt nerozdělí, jak alespoň s těžko zakrývaným těhotenstvím slíbila faráři. Během soužití toho už sice párkrát zalitovala, ale děti jsou koneckonců silné pouto. V tom občasném zalitování ostatně nebyla sama, když je faktem, že Mrázek si jí vyhlédl kvůli docela hezké postavě. Postupem času ale jeho psychická i tělesná vzrušení začaly spouštět převážně jiné podněty, a to především jídlo a pivo. Jelikož tohoto si mohl dopřávat pravidelně a často i nepřerušovaně, žili Mrázkovi v celkem harmonickém manželství.

Večerní slunce svítilo otevřeným oknem na prázdnou konzervu, ve které moucha oháknutá v zelené metalíze dojížděla zbytečky lančmítu. Mrázek měl nohy na stole, oči zavřené a ruce za hlavou. Přípravy na dovolenou prostě každý člen rodiny chápal trochu jinak.

„Tati, ten zoubek,“ připomínala mu opět dcera a s vyceněnými zoubky vysunula spodní čelist.

„Jo, jo, běž do pokojíku, za chvíli přijdu,“ uklidnil ji a šel hledat režnou nit.

„Ivi, ukaž ten zoubek, tohle ti na něj uvážu,“ tvářil se tajemně.

„A proč, tati?“

„Protože druhej konec přivážu na kliku dveří. Ty budeš jen v klidu stát, ostatní nech na osudu.“

Dcera tedy poslušně stála za dveřmi do té doby, než je Mrázek prudce otevřel. Jelikož se však dveře otevíraly směrem k Ivance, dostala klikou takovou ránu do obličeje, že padla na záda.

„Jejda,“ chytil se za hlavu otec, „malá chybička se vloudila. Ty dveře by se správně měly otevřít na druhou stranu. Na to jsem zapomněl.“

Řvoucí dceři hrčela z pusy krev, neboť klika splnila svůj účel a zub jí vyrazila. Bohužel však úplně jiný, než bylo potřeba. Láďu sestřin křik donutil zvednout hlavu od tabletu.

„To nám ty prázdniny hezky začínají,“ utrousil a pokračoval v surfingu.

II.

Kempování patřilo v rodině Mrázkových k tradičnímu trávení dovolených. Bylo to romantické a hlavně poměrně levné. Mrázkové bylo jedno, že chytá bronz na své bílé faldy v Čechách, a ne v nějakém přímořském letovisku. Mrázek byl zase spokojený, že může o dovolené pít české pivo, místo jižních světlounkých kukuřičných blivajzů. Ivanka byla samozřejmě nadšená, stanování pro ni znamenalo velké dobrodružství. Spaní ve spacáku, táboráky, koupání, sběr borůvek a podobné atrakce považovala za něco zvláštního, co se během zbytku roku stěží zažije. Jen Lád'a bral kempování jako hodně slabou náhradu za pobyt v hotelovém komplexu u moře, čímž se většinou po návratu z prázdnin chlubil jeho spolužáci. Hlídal si tedy alespoň, jestli „je to pokrytý frí wifinou“, tedy zda má inkriminovaný kemp k dispozici volné bezdrátové připojení k internetu. Psovi to bylo jedno.

Plně naložený vůz s plně naloženou zahrádkou a bez jediné volné skulinky vyplněným prostorem mezi předními a zadními sedadly, takže obě děti měly nohy v úrovni očí, vyrazil z uniformity sídliště, kterou se marně snažila rozbít pestrobarevná mozaika omítek zateplených panelových domů.

„Kam jedeš, táto?“ tázala se muže nechápavě Mrázková při pohledu z okna. „Neměli bysme jet náhodou opačným směrem?“

„K pumpě pro benzín a dofouknout kola,“ zamumlal pod vousy Mrázek.

„Cože? Vždyť jsi byl včera snad, ne?“

„Jo, jel jsem, ale zastavil mě policajt. Naštěstí jenom kvůli světlu. No co koukáš? Jsem byl rád, že jsem nedejchal, no, tak jsem to vzal radši nejkratší cestou zpátky, no...“

„To snad není možný,“ kroutila hlavou s rukou na čele Mrázková. „On by si nechal vzít papíry těsně před odjezdem na dovolenou.“

„Jsem měl jenom jedno. To bych asi ani nenadejchal,“ dělal pozdního hrdinu Mrázek.

„Já nevím, že ty taky musíš furt lemtat to pivo. Pak to takhle dopadá.“

„Já ti říkal, že to udělám až ráno. Ty jsi mě furt nutila, abych to udělal hned,“ smyl ze sebe definitivně vinu Mrázek a u čerpací stanice zastavil vedle kompresoru.

„Jé, káecfé, zastavíme tady?“ žádala rodiče nadšeně Ivanka, když auto míjelo padesátý pátý kilometr dálnice a blížilo se k odpočívadlu s obří reklamou.

„Taky bych tu zakotvil,“ přitakal její bratr.

„Já mám pro vás ty řízky, co jsem se s nima ještě včera večer dělala,“ zklamala je máma.

„Já chci hranolky s kečupem,“ trvala na svém Ivanka.

„Já twistera,“ přidal se Lád'a.

„Já pivo,“ odlepil demonstrativně jazyk od patra Mrázek a odbočil k odpočívadlu.

„Jak pivo? Nezapomeň, že tě čeká ještě půlka cesty, táto,“ kazila mu náladu Mrázková.

„Tu bys mohla odřít ty, ne? Přece nebudu pít birella nebo ňáskou žbrd'olu,“ zkoušel to na ni dál.

„Kdepak, já řídit nebudu. Jen si to hezky odřid' celý ty. Já jsem toho měla včera dost a teď už chci čtrnáct dní jenom relaxovat,“ rozhodla se rázně. „A co vy dva? Co já budu dělat s těma řízkama? Budete je mít k večeři. Buřty u táboráku teda odložíme.“

Dávat dnešním dětem na výběr mezi špekáčkem na ohni a globálními produkty z prefabrikovaných kuřat byl od Mrázkové pokus předem odsouzený k neúspěchu. Odebrali se tedy svorně do rychloobčerstvení a u pultu byl kupodivu Mrázek dříve než jeho hladové děti. Snad proto, že obslužný personál tvořily dvě hezké mladé slečny ve firemních stejnokrojích. Mrázková zatím vybírala místo k sezení.

„Slečno, já bych si dal pivo, ale protože řídím a za volantem já zásadně alkohol odmítám, dal bych si nealkoholický, ale ňáký takový, který chutná k nerozeznání od pravýho. Vy jste určitě šikovná, vy mně ňáký vyberete,“ stoupal si nenápadně na špičky Mrázek.

„Jéžišmarjá, ten je trapnej,“ otočil se k sestře Lád'a, odstoupil si a dělал, že toho pána nezná.

„Mohu vám nabídnout Birell nebo Clausthaler, pane,“ pravila automaticky prodavačka.

„Ty právě nechci, ty nechutnaj jako pivo. Můžete mi nabídnout něco lepšího?“ naléhal s úlisným úsměvem.

„Jiná nealko piva nemáme, pane. Ale mohu vám nabídnout naše zcela nové menu s kuřecími křidélky, nugetkami, dvojitou porcí hranolků a půllitrovým vybraným nápojem zdarma. A k tomu výhodně zeleninový salátek, pokud byste měl zájem.“

„Copak o to, to já bych zájem měl, ale ještě jsme nedořešili to moje pivo,“ stál stále na svém a na špičkách Mrázek.

„Prosím vás, pane, nezdržujte, jsou tu i další, co mají hlad!“ vložil se do toho Lád'a.

„Tak vezmete si to menu?“ pobídla ho strojeným úsměvem obsluha.

„No já...“

„Jistěže vezme, spočítejte mu to,“ přerušil otce Lád'a. „A k tomu mu za zdržování ještě připočítejte jednoho obyč twistera a velký hranolky s kečupem.“

„Kde jste tak dlouho, vždyť jste byli první na řadě?“ tázala se máma. „A co jste vzali mně?“

„Ty máš přece v autě řízky. Včera večer jsi se s nima ještě dělala,“ opáčil suše Mrázek a pustil se do křidélek.

„Nechal jste mu někdo pootevřený okýnko?“ ptala se Mrázková při pohledu na růžový jazyk psa, vyplazený až pod obojek ve sluncem vyhřátém uzavřeném autě.

„Já ne.“

„Já taky ne.“

„Ani já ne, ty snad jo?“ dostalo se jí odpovědí od zbytku rodiny.

„Chudinka malej. Otevři to auto, táto, rychle,“ hnala se k vozidlu.

Kuřecí pochutiny Mrázkově rodině našťestí chutnaly tak moc, že její pobyt v občerstvovacím řetězci netrval moc dlouho a pejsek to příšerné horko udýchal při vědomí.

Auto sjelo z dálnice a nejistě míjelo ukazatele směru před první obcí.

„Sakra, tady už by měla bejt někde náká směrovka,“ otáčel hlavou téměř o tři sta šedesát stupňů Mrázek.

„Ty jsi to lovil na mapě, tak bys měl vědět, kde to je, ne?“ usnadňovala mu orientaci žena.

„Na tý mapě to bylo jasný, ale tady to vypadá nák jinak, kurva.“

„Táto, jsou tu děti, krot' se prosím tě s těma výrazama.“

„Já si měl stáhnout do mobilu navigaci. Tohle se dalo tušit,“ opovrhoval otcovým blouděním synátor. „Snad tam dojedeme dneska.“

„To víš, že jo. Vypnout mozek a zapnout navigaci,“ zareagoval hned Mrázek. „Takový lidi pak jedou z Brna do Prahy a skončí někde v chatovej osadě u plotu, kde už prašná cesta nevede dál.“

„Tati, půjdeme se hned koupat?“ kopala nohou do otcova sedadla Ivanka.

„Nejdřív musí tatínek najít kemp, holčičko,“ řekla jízlivě Mrázková.

Na konci obce Mrázek auto na vhodném místě otočil a vrátil se pomalu opačným směrem.

„Díváte se taky?“ žádal o pomoc rodinu.

„Co?“ zvedl oči od tabletu syn.

„Já se dívám, tati. Viděla jsem tam něco jako R,“ pomáhala mu Ivanka.

„To byla restaurace, Ivi, tam bych zajel nejradši,“ řekl Mrázek, otíraje si pot z čela.

„To věřím,“ neodhlédla od okna choť. „Já se dívám, tak ti kdyžtak řeknu.“

„Nebylo to ono?“ začal brzdit Mrázek.

„Ta malá modrá cedulka? Taky jsem jí viděla. Vrať se.“

Mrázek zařadil zpátečku a za vydatného troubení dvou aut, která jela za nimi, docouval až před zmíněnou oprýskanou cedulku s nápisem „Autocamp Remízek“ a šipkou doprava.

„Z druhé strany ta cedule určitě nebyla, to vim nabeton,“ hájil se Mrázek a odbočil na úzkou polní cestu. „Doufám, že nepojede nic proti, tady se nedá vyhnout.“

Řidičovo zbožné přání zůstalo nevyslyšeno, a tak na čtvrtý pokus projelo auto polní cestou až k recepci autokempu.

„Jé, to je velikej rybník, půjdeme se koupat?“ vyskočila radostně z auta Ivanka.

„Nejdřív se musíme přihlásit, ale to by musel na tý recepci někdo bejt,“ rozhlížel se Mrázek.

„Táto, máš při ruce nějaký triko na převlečení? Máš na zádech úplně mokré kolo po té cestě,“ ptala se ho žena ovívající se časopisem. S mírným znechucením nad tím ohrnula nos, ale sama si hlídala, aby jí nebyly vidět tmavé koláče v podpaží.

„Nemám, bude někde v tašce. Řekni dětem, ať jdou zatím najít nějaký dobrý flek na stan.“

Děti nelenily a šly procházet kemp. Oproti malé směrové tabulce u silnice byl kemp Remízek docela rozlehlý, takže kromě chatek v něm bylo i dost prostoru pro obytné přívěsy a stany. Převážná část stanové plochy byla travnatá, zbytek zasahoval do lesa pod vzrostlé borovice. S kempem přímo sousedil stejnojmenný rybník, na jehož písčité pláži byla přestěhována většina rekreatantů. Na levém okraji pláže bylo větší molo s půjčovnou šlapadel. Mrázek byl spokojen, že hned za recepcí je celodenně otevřená hospoda s pivem z místního pivovaru, mající jak vnitřní, tak i venkovní sezení kryté pergolou. Mrázková ocenila malý obchůdek, kde bude šance si koupit čerstvé rohlíky k snídaním, pokud si ovšem jejich omezenou zásobu za ranního rozbřesku vybojuje. Lád'a už měl tablet k internetu připojen a Ivance stačil ten rybník a lehce orezlé houpačky vedle hospody.

„Mamí, našli jsme s Lád'ou hezký místo, pojd'te se tam podívat!“ volala už z dálky Ivanka.

Mrázek po zaplacení vyfasoval plastovou cedulku s číslem, opatřenou provázkem k uchycení na stan a nezbytné rady, kdy je nejlépe chodit do sprch, aby člověk ještě stihl teplou vodu a kdy do obchůdku, aby ještě stihl teplé pečivo. S autem zaparkoval na místě, jež děti vybraly, a hned si skočil do restaurace pro jedno rychlé pivo na spláchnutí prachu cest, pro který se mu už špatně polykalo.

„Vy jste nepostavili stan?“ tázal se s úsměvem napojeného beduína po návratu k vozu.

„Hm,“ ušklíbla se Mrázková. „Palivo jsi doplnil, tak prosím tě už ten stan postav, ať mám kam vybalovat věci.“

„Půjdeme se už koupat?“ chtěla vědět Ivanka.

„Jen co ti vybalím plavečky, tak tě Lád'a vezme, Ivi,“ ujistila ji máma.

„Proč já? Mně se k vodě nechce,“ protestoval syn.

„Tak pomůžeš tátovi postavit stan. S Ivčou půjdu tedy já, tak až budete mít hotovo, tak mě přijďte někdo vystřídat, ať můžu už konečně vybalit,“ rozhodla Mrázková, vyndala odkudsi z útrob zavazadlového prostoru vozu deku a odebrala se s natěšenou dcerou a psem na pláž rybníku Remízek.

„To je teror, co?“ pronesl směrem k mužské části rodiny Mrázkových muž v trenýrkách, hovící si s plastovým kelímkem piva a novinami na rozkládací plátěné židli u vedlejšího stanu.

„To je,“ řekl Mrázek. „A takhle je to u nás furt.“

„Kdyžtak já jsem ňákej Fanda Brož, dobrej den,“ natáhl svojí pravici soused.

„Venca Mrázek, dobrej,“ stiskl mu jí Mrázek. „Jaký to tu je?“

„My jsme přijeli dneska dopoledne, takže ještě moc nevím, ale pivo docela jde. Až s klukem postavíte ten stan, tak bysme mohli na jedno zajít, co říkáte?“ nabízel soused.

„Já bych zašel, ale to víte, žena se může rozhodnout, že se mi nechce a bude po hehe.“

„Ale co by rozhodovala, Vlasta se o ni postará. Vlasto!“ houkl Brož do stanu.

„Co je?“ vykoukla jeho žena, v blond trvalé a růžových jednoduchých plavkách.

„Dobrý den,“ pozdravil ji Mrázek polohlasem. Zdála se mu hezčí a štíhlejší než jeho choť. Snad proto, že tomu tak doopravdy bylo.

„My půjdeme tady s naším novým sousedem na jedno, tak zabavíš jeho ženu, jo?“ pokračoval Brož.

„Si už dlouho nebyl, vid’? Taky svojí paní tak trápíte?“ obrátila se na Mrázka.

„Nevyslychej ho. Radši řekni, že se o tu jeho paní postaráš,“ naléhal Brož.

„Určitě s ní bude větší zábava než s tebou,“ rezignovala Brožová a zalezla zpět do stanu.

„No jo, to je furt keců,“ usmál se Brož na Mrázka a podal mu plechovku s pivem. „A budem si tykat, ne? Jsme asi tak stejně starý, tak vo co de?“

„Tak čau,“ ťukl Mrázek plechovkou do jeho kelímku. „Máš u mě jedno v hospodě.“

„To neřeš a radši stavěj, ať se tam vůbec dostaneme,“ řekl Brož a začetl se znovu do novin.

„Mami, ke mně tam furt čuchal nákej pes, už mě to tam neba,“ přiběhla z pláže Lucie, devítiletá dcera Brožových.

Jakej pes?“ tázala se její matka.

„Takovej malej černobílej.“

„To byl asi ten náš, tak se nezlobte,“ omlouval se Mrázek sousedům.

„No a udělal ti snad něco?“ ptal se otec.

„Ne, jenom ke mně furt čuchal.“

„Tak tě snad nebylo, ne? A běž se do stanu převlíct,“ nařídil jí.

„Hele, za toho psa fakt sorry, on je někdy votravnej,“ nepřestával s omluvou Mrázek.

„Kdyby se líp umyla, třeba by k ní tolik nečuchal, víš jak, ne?“ smál se poťouchle Brož.

Mrázek se synem dokončili stavbu rodinného stanu s větší předsíní a oddělenou ložnicí a vyčerpaní vedrem usedli na kempingové židle.

„Skoč vystřídat mámu k rybníku, ať může jít vybalovat.“

„Ach jo, teď jsem si sed.“

„To tam mám snad jít já nebo co?!“

„No jo, už jdu,“ šoural se pryč syn.

„To je něco. Člověk aby ty děti snad prosil nebo co!“ řekl nahlas Mrázek.

„To my známe, vid’?“ otočil se Brož na dceru. Ta si bez odpovědi zastrčila sluchátka mp3 přehrávače do uší a lehla si na deku obličejem na druhou stranu.

„Nejvyšší čas, odebrat se na jedno kroucený, víš jak, ne?“ zvedal Mrázka Brož. A protože Mrázková právě přicházela, poslechl ho Mrázek okamžitě.

„Nemáme to lehký, vid’te?“ promluvila na ni Brožová.

„Dobrý den, jak lehký?“ koukala na ni překvapeně Mrázková.

„No s těma našima chlapama. Jinak já jsem Vlasta, asi si budem taky tykat, ne?“

„Mně asi něco uniklo, když jsem tu nebyla, že jo?“ nechápala dál Mrázková.

„No jo, ten muj vytáh toho vašeho na pivo, tak bysme se jim mohly pomstít a dát si vínko, ne?“

„A určitě ho musel strašně přemlouvat, co? Já jsem Božena, ahoj, teda. Víno si dám, ale nejdřív musím vybalit,“ souhlasila Mrázková a pustila se do přemísťování zavazadel z vozidla do stanu.

Brožová mezitím naplnila dvě sklenice červeným vínem a jednu podávala do stanu Mrázkové. Ta si hned všimla kontrastu jejich dlouhých gelových světle červených nehtů na tmavě rudém skle.

„Díky, já si to dám pak venku, abych to tu ještě nevyčila.“

„Dobře, máš to tady na stolku, tak ať ti to moc nezteplá,“ položila sklenici Brožová a lehla si na deku vedle dcery.

Sluneční paprsky pronikající sklenicí s vínem zčeřeným lehkým vánkem kreslily na kempingovém stolku rudé ornamenty. Toto

přírodní umění vzalo za své, když vybalováním zpocená Mrázková sklenici přiložila ke rtům. Ještě než se stihla napít, skočil jí do klína mokrý pes Čenda tak rozpustile, že polila vínem sebe i jeho.

„Mamí, Láďa už tam se mnou nechce bejt,“ stěžovala si Ivanka.

„Protože je to vopruz. A na slunci je vedro,“ nadul tváře její bratr.

„Tak proč si taky nevržeš do vody?“ ptala se máma, utírajíc sebe i psa.

„Dneska se mi koupat nechce, no.“

„A proč ne, když je tak hezky? Zejtra už třeba nemusí bejt.“

„Mám něco rozehraný, tak to kvůli koupání neutnu,“ vysvětlil syn a několika rychlými údery ukazovákem do displeje tabletu spustil melodii, uvozující přechod do další herní úrovně.

„No, z tý židle už to nepůjde, kruci!“ drhla ji Mrázková houbičkou a jarem.

Brožová vzala láhev vína a přisedla k jejímu stolu.

„Mamí, můžu na houpačky?“ žadonila Ivanka.

„Jen běžte a dávejte na sebe pozor.“

„Beze mě!“ odsekl důrazně Ladislav a zalezl si do stanu.

„Jo, dětičky... Tak čau,“ cinkla Brožová do nově nalité sklenice.

„Čau,“ odpověděla Mrázková a zhluboka se napila.

Mrázek s Brožem příkladně dodržovali pitný režim v kempové restauraci, kam se s pozdním odpolednem začali stahovat i ostatní rekreanti. Jejich vzájemné porozumění se zvyšovalo přímo úměrně s počtem čárek na účtence.

„Sice nechceme, ale zaplatíme!“ volal na mladou servírku Brož. „A k tomu si vezmeme ještě šest plechovek s sebou!“

„Dáme to napůl?“ otevíral peněženku Mrázek.

„To neřeš. Hlavně, aby nám to nezteplalo, víš jak, ne? Venku je furt hnusně.“

Mrázek se jen uchechtl a nadmul hrud', jako by měl převzít olympijskou medaili: „Nezteplá, já mám v autě chlazení na tužkovky. Moje vlastní výroba.“

„No nazdar. A já myslela, jakej tu bude klid,“ řekla zklamaně Mrázková při pohledu na Felicii, která právě zastavila nedaleko jejich stanů. Pláč ročního dítěte, jenž se z ní ozýval, byl ohlušující. Mladí manželé se okamžitě střídavě pustili do stavby malého oranžového stanu, ale dítě se ani jednomu z nich utišit nepodařilo.

„Proč s ním sakra jezdí pod stan, když ho nezvládají?“ kroutila hlavou Brožová. „Sem taky pustí kdekoho.“

„My vždycky jeli s dětma, až když jim byly tři,“ přitakávala Mrázková.

„Když se u nás chlapi poperou, tak jenom nožem anebo sekerou...!“ hlaholili Mrázek s Brožem, když se blížili k manželkám.

Brožová protáhla koutky úst a obrátila se na Mrázkovou: „No... taky pěkný. Máme my tohle zapotřebí?“

III.

Střídavé bouchání dveří černé Toyoty a za ní připojeného obytného přívěsu vzbudilo obyvatele stanů v nejbližším okolí. Teplé ráno ještě ani nestihlo řádně odstartovat a Mrázek už byl nucen vylézt ze spacáku.

„Nemůžete, prosím vás, ty dveře zavírat trochu tiše? Tady se ještě spí,“ spustil na manželskou dvojici, která si k zabydlení vybrala totéž zákoutí.

„To je tolik slyšet?“ divil se muž kolem pětapadesátky, ovšem jen do doby, kdy děcko z malého oranžového stanu spustilo svojí obvyklou árii.

„Jak vidíte. Nebo spíš slyšíte,“ potvrdil Brož, právě rozepínaje zip stanu. „Čau, Venco.“

„Nazdar,“ zívá Mrázek. „Taky tě to vzbudilo?“

„Ne asi. Takovej kravál po ránu.“

„Tak pardon, to mě mrzí. My to ztišíme,“ omlouval se muž z přívěsu. „My bychom to postavili jinde, ale tady je přípojka, a navíc je tu tohle místo asi nejhezčí. Je to kousek od rybníku, kousíček od lesa... A vypadá to, že tu bude klid.“

„To záleží na vás,“ řekl Mrázek a s ručníkem a kartáčkem na zuby se chystal do umývárny.

„Počkej na mě, půjdu taky,“ zastavil ho Brož.

Muž z přívěsu, chtěje asi vyvolat dojem slušného souseda, přešel k oběma pánům a jako omluvu za vzbuzení jim nabídl pozvání na skleničku.

„Skleničku čeho, piva?“ ptal se Mrázek. „Já bych si dal radši půllitr.“

„Ne, Tullamorky,“ neskrýval překvapení muž.

Brož se ušklíbl a dle svého zvyku natáhl pravici: „Tu nepiju, dáme pivo v hospodě. Já jsem Fanda Brož.“

„Vébr, těší mě,“ podal mu ruku se slabým stiskem muž z přívěsu.

„Proč tak nejistě?“ divil se Brož. „Já vás neukousnu.“

„No víte, právě jsme přijeli a já mám po té cestě ještě umouněné ruce a zatím jsem si je nestihl umýt.“

„Z toho si nic nedělejte, já si zase před chvílí honil péro a taky jsem se nemyl,“ odvětil klidně Brož.

Vébr reflexivně ucukl a otíral si ruku o nohavici.

„Dělám si prdel!“ uchechtl se Brož. „A tohle je Venca Mrázek. My už jdeme do tý umývárny, nebo tu zarosteme do země, víš jak, ne?“

„Co je to prosím tě za lidi?“ ptala se Věbra jeho lehce postklimakterická, leč vcelku zachovalá manželka.

„To jsou chlapi z těch stanů tady vedle. Trochu jednodušší, ale budou asi v pohodě.“

„Hm, tak to jsem zvědavá na ty jejich drahé polovičky.“

„Vždyť se s nimi bavit nemusíme, tak si s tím nedělej hlavu.“

„Jo. A proto jsi je pozval na skleničku?“

„Zdvořilostní fráze, nic víc. Oni stejně pijí jenom pivo.“

„Jo, psala mi Magda,“ řekla Věbrová a vytáhla z kabelky svůj mobilní telefon. „Jak se máme, a že prý by se za námi případně přijela podívat.“

„Tak to si může ušetřit benzín,“ řekl důrazně Vébr a zamračil se, až se mu zvlnilo vrásčité čelo.

„Kájo, není na čase jí to už odpustit?“ udělala prosebný pohled jeho žena. „Je to přece pořád naše dcera.“

„Odpustit? Tohle se nedá jen tak odpustit. To není jako dvojka z mravů. Ona snad toho chce nechat? Ať toho nechá a já jí možná časem odpustím. Do té doby ať mi nechodí na oči.“

„Je dospělá a je to přece její život, ne? Já z toho taky nejsem nijak nadšená, ale beru to tak, jak to je. Určitě jí kvůli tomu nezavrhnou.“

„Hm...“ zabručel Vébr. „Podívej se, vysokou školu kvůli tomu nechala klidně plavat. Kdyby třeba byla hloupá, tak neřeknu. Mohla krásně dostudovat a mohla mít před sebou pěknou budoucnost. Ale co se budu pořád opakovat, já už jsem k tomu své řekl.“

Vébrová zalila instantní kávu ve dvou šálkách a jeden postavila před manžela.

„Pěknou budoucnost? Myslíš jako třeba my?“ navázala. „Ty vysokou máš a co z toho máš? Třeba se jenom holka chce mít v životě dobře.“

„No a my se máme snad špatně?“

„Já vím. Proto jsme teď na dovolené v Čechách. V autokempinku.“

„S karavanem jsi zapomněla.“

„Hm, dvacet let starým.“

„No a? Nedá se v něm snad bydlet?“

„Ale jo.“

„No tak. A auto máme také pěkné...“

„Ojeté...“

„Zatím nás všude odvezlo. Že ti najednou tohle všechno vadí? Nechceš jít také náhodou ve šlépějích své dcery, abychom se měli lépe?“

„Tak to bylo od tebe sprosté, Kájo.“

„Proč sprosté? Měli bychom se dobře a já bych tě kvůli tomu možná nezavrhnul.“

Vébrová beze slova hleděla do šálku s kávou a foukáním dělala v pěně otvor, který se vždycky zacelil.

„Zní ti to divně, vid’?“ usmál se hořce Vébr. „Jsou to ale tvoje slova.“

Dopoledním kempem zněl obvyklý ruch, který je možné slyšet jen na místech tohoto typu. Plastové nádobí ťukající do plastových stolků snídajících lidí, křik prázdninami opojených dětí předvádějících se před ostatními stanujícími, káravé pokyny slušnější části rodičů, hvízdavé zvuky vzduchu putujícího z plic do plovacích matrací a kol, pleskání těl o hladinu rybníka těch, co nevydrží bez vodní lázně ani deset minut po probuzení, dunivé plechové buchání pivních sudů o asfalt při ranní zavážce, bzucení dotěrných všudypřítomných vos a nezbytný pláč dítěte z oranžového stanu. Mrázek si tuto atmosféru vyloženě užíval a s břichem plným manželkou vybojovaných rohlíků seděl rozvalený v rozkládací židli a v dlani zálibně pomačkával červenou plechovku s velkým bílým G, vychlazenou svým unikátním chladičem. Po očku sledoval svojí dceru, kterak se na něj upřeně dívá a obával se jejich požadavků, jež by ho vyrušily z dopolední siesty.

„Tati, co dneska podnikneme?“ řekla a ukazováčkem ho začala píchat do břicha.

„Já nevím, co bys chtěla?“

„Pojedeme někam. Třeba do vodního parku.“

„Já nemůžu, já měl pivo, Ivi,“ odvětil alibisticky.

„Ale já ne, tak bych mohla řídit já a můžeme vyrazit,“ vložila se jim do hovoru Mrázková.

Mrázek ještě hledal záchranu u syna. Ten ho však zklamal svým zájmem jet taky.

„Nikam nejezděte, ještě jste pořádně ani nepřijeli a už byste zase někam vypadli,“ vysvobodil ho definitivně Brož. „Dáme dneska relax a pak bysme tam někdy mohli jet všichni, víš jak, ne?“

„Dík,“ řekl tiše Mrázek a dlouze se napil z plechovky.